

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Oboer/19/2021
Identifikačné číslo spisu: 7907203261
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7907203261.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti povinnému: B. C., nar. XX. B. XXXX., bytom Z., vedenej na Okresnom súde Trebišov pod. sp. zn. 18Er/549/2007, o vykonanie exekúcie pre 6,64 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala, so sídlom Moyzesova 34, 040 01 Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. februára 2014, č. k. 5CoE/161/2013-35, takto

rozhodol:

- I. Návrh súdneho exekútora na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- II. Dovolanie súdneho exekútora o d m i e t a .
- III. Žiadna zo strán n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“), ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 24. mája 2013, č. k. 18Er/549/2007-11, exekúciu zastavil (výrok I.), rozhodol, že oprávnený a povinný nemajú právo na náhradu trov konania (výrok II.) a povinnému uložil povinnosť nahraďiť trovy exekúcie vo výške 77,80 eur exekútorovi v lehote 15 dní od doručenia uznesenia (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený dňa 6. marca 2007 podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie 200 Sk s prísl., na základe exekučného titulu rozkaz o uložení sankcie za priestupok, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. mája 2005 a vykonateľnosť 8. júna 2005, že poverením č. 5811*020896 zo 16. marca 2007 poveril exekútora vykonaním exekúcie, že podaním z 2. decembra 2012, doručeným mu 4. decembra 2012, podal exekútor podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti povinného a z dôvodu, že 9. júna 2008 uplynula prekluzívna lehota na vymoženie uloženej pokuty za priestupok, spolu s vyčíslením trov exekúcie a exekučným spisom. Vychádzajúc z § 57 ods. 1 písm. f/, h/ a § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len EP), § 583 O. z. a § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, účinného do 31. augusta 2008 (ich znenie citoval) okresný súd uzavrel, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie

na základe Rozkazu o uložení sankcie za priestupok Železničnej polície, Odbor Železničná polícia Čierna nad Tisou, ČSK:ŽP-209/2005-OTSK/ČT z 3. mája 2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. mája 2005 a vykonateľnosť 8. júna 2005, v lehote 3 rokov, ale v tejto lehote sa exekučné konanie neskončilo a, že uplynutím 3 ročnej lehoty, určenej pre splnenie uloženej povinnosti, ktorá uplynula 8. júna 2008, došlo k zániku práva, nakoľko nebolo vykonané v lehote stanovenej zákonom. Po preskúmaní exekučného spisu okresný súd ďalej skonštatoval, že nebola preukázaná nemajetnosť povinného, resp. exekútor nevykonával žiadne úkony, preukazujúce jeho majetnosť či nemajetnosť a podľa citovaných zákonných ustanovení a predložených listinných dôkazov, exekúciu zastavil z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty.

2.1. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že exekútor podaním doručeným mu 4. decembra 2012 navrhol, aby mu priznal trovy exekúcie celkom vo výške 101,70 eur. Citujúc znenie § 196, § 197 ods. 1, § 203 ods. 1 (v znení platnom v čase začatia exekúcie) a § 200 ods. 2 EP okresný súd uzavrel, že exekúcia bola zastavená z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty, no oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dôvodne a včas, teda svojím konaním nezavinil zastavenie konania, z toho dôvodu zaviazal povinného na úhradu trov exekúcie. V súlade s ustanovením vyhlášky č. 288/95 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení platnom v čase vykonania úkonov (ďalej len „vyhlášky“) a na základe dokladov doložených v exekučnom spise priznal exekútorovi náhradu trov exekúcie takto: Exekútor žiadal priznať Trovy exekúcie Náhrada hotových výdavkov (§ 22 vyhlášky) - náhrada za použitie motorového vozidla - sl. cesta 2. októbra 2008 vo výške 52,17 eur, - náhrada za stratu času: 0,66 eur x 7 polhodín x 1 prac 4,62 eur, - poštovné ako budúce hotové výdavky po zastavení exekúcie, pri vrátení poverenia 1 x 1,40 eur. Odmenu exekútora a/ podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky za - prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, jeho preštudovanie a zaevidovanie v trvaní 30 min. 6,64 eur, - spracovanie upovedomenia o začatí exekúcie v trvaní 35 min. 6,64 eur, - spracovanie podnetu na zastavenie exekúcie + vyčíslenie v trvaní 55 min. 6,64 eur, b/ podľa § 14 ods.1 písm. b/ vyhlášky za - získanie poverenia 3,32 eur, - doručenie upovedomenia o začatí exekúcie 3,32 eur. Súd prvej inštancie preskúmal predložené vyúčtovanie trov exekúcie a zistil, že nie je v súlade s § 14 a § 15 vyhlášky v znení platnom do 30. apríla 2008. Uviedol, že v § 15 ods.1 vyhlášky sú taxatívne vymenované úkony exekučnej činnosti, ktoré sa odmeňujú paušálnou sumou, že úkony exekučnej činnosti vymenované v tomto ust. vyňal zákonodarca z časového spôsobu odmeňovania úkonov, z toho vyplýva, že je vylúčená kumulácia odmien za úkony uvedené v § 15 ods.1 vyhlášky paušálnou sumou podľa § 14 ods. 3 vyhlášky (znenie účinné do 30. apríla 2008) a odmien podľa § 14 ods. 2 vyhlášky, že úkon exekučnej činnosti - doručenie upovedomenia o začatí exekúcie je odmeňovaný paušálnou sumou, a preto je neprípustné tento úkon exekučnej činnosti odmeňovať aj podľa časového hľadiska tým spôsobom, že sa tento úkon inak označí (spracovanie upovedomenia o začatí exekúcie), že exekútor si žiadal priznať odmenu podľa § 14 ods.1 písm. a/ vyhlášky za úkony prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, jeho preštudovanie a zaevidovanie a spracovanie podnetu na zastavenie exekúcie + vyčíslenie, že podľa § 25 uvedenej vyhlášky v odmene exekútora je zahrnutá aj náhrada za administratívne práce vykonané v súvislosti s exekučnou činnosťou, že za administratívne práce možno jednoznačne považovať úkony vykonávané na základe kancelárskeho poriadku pre súdnych exekútorov (výnos MS č. 1618/1998-60, ktorý bol zverejnený v Z. z. na základe oznámenia č. 228/98 Z. z.), že za administratívne, resp. kancelárske práce vykonávané exekútorom, príp. jeho zamestnancami nepatrí mu osobitná náhrada, keďže tá je už v odmene a že prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, jeho preštudovanie a zaevidovanie a spracovanie podnetu na zastavenie exekúcie + vyčíslenie nesmerujú k účelnému vymáhaniu nároku oprávneného, navyše úkon vyčíslenie trov exekúcie nie je vôbec vykonávaný v prospech oprávneného, ale exekútora. Na základe uvedených skutočností okresný súd nepriznal exekútorovi trovy za tieto úkony. Napokon, citujúc znenie § 22 ods. 1 a § 23 uvedenej vyhlášky, priznal exekútorovi cestovné náhrady za služobnú cestu vykonanú 2. októbra 2008 z Košíc do Čiernej nad Tisou a späť a z toho dôvodu aj náhradu za stratu času v trvaní 7 polhodín. Priznal trovy exekúcie predstavujúce 77,80 eur s DPH.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), ako súd odvolací, uznesením zo dňa 27. februára 2014, č. k. 5CoE/161/2013-35, I. výrokom odmietol odvolanie súdneho exekútora proti výroku o zastavení exekúcie, II. výrokom potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov exekúcie exekútorovi a III. výrokom oprávnenému a povinnému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a exekútor nemá právo na ich náhradu.

4. Odvolací súd odvolanie proti výroku uznesenia o zastavení exekúcie odmietol podľa § 218 ods.1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré nebolo podané oprávnenou osobou. Zdôraznil (s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Exekučného poriadku), že účastníkom exekučného konania je len oprávnený a povinný, iné osoby len v tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva Exekučný poriadok. Exekučný poriadok priznáva súdnemu exekútorovi právne postavenie účastníka exekučného konania len v prípade, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Vzhľadom na to, že súdny exekútor napadol aj výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorými tento nerozhodoval o trovách exekúcie, ale o vyhovení návrhu exekútora na zastavenie exekúcie, odvolací súd uzavrel, že súdny exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal nie je účastníkom konania, a teda nie je ani osobou oprávnenou na podanie odvolania v tejto časti.

4.1. Uznesenie vo výroku o náhrade trov exekúcie exekútorovi potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., z dôvodu jeho vecnej správnosti. V súvislosti s odvolaním napadnutým výrokom súdu prvej inštancie o trovách exekúcie priznaným súdnemu exekútorovi, odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia uviedol, že činnosti, za ktoré požaduje osobitnú odmenu (prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, jeho preštudovanie a zaevidovanie, spracovanie upovedomenia o začatí exekúcie, spracovanie podnetu na zastavenie exekúcie), sú súčasťou úkonov, za ktoré mu bola priznaná paušálna odmena a vyčíslenie trov exekúcie je výlučne v jeho záujme.

5. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal, pretože oprávnený a povinný si žiadne trovy neuplatnili a exekútor nemá právo na ich náhradu, nakoľko nemal v odvolacom konaní úspech.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal súdny exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v spojení s čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 2 Ústavy SR. Súdny exekútor má za to, že odvolací súd odmietnutím odvolania proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa „o zastavení exekúcie“, vydanom vyšším súdnym úradníkom, nerešpektoval generálnu klauzulu uvedenú v čl. 142 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej možno podať odvolanie proti rozhodnutiu zamestnanca súdu vždy, ak ho vydal zamestnanec súdu, a to oprávnenou osobou, t. j. každým, koho práva, povinnosti alebo právom chránené záujmy boli rozhodnutím zamestnanca súdu dotknuté alebo porušené. Odvolací súd napriek uvedenému odvolanie odmietol v zmysle § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Súhlasil so záverom odvolacieho súdu, že pri rozhodovaní o zastavení exekúcie je oprávnenou osobou na podanie odvolania iba účastník exekučného konania ustanovený v § 37 ods. 1 Exekučného poriadku (povinný a oprávnený), avšak platí to vždy len vtedy, ak v konaní o zastavení exekúcie rozhodne sudca, pretože len ten zabezpečuje svojím rozhodnutím ústavné garancie základného práva na spravodlivé konanie. Ďalším dôvodom je skutočnosť, že odvolací súd bol povinný nariadiť pojednávanie, nakoľko zamestnanec súdu - vyšší súdny úradník rozhodoval iba kabinetným spôsobom. Ak zamestnanec súdu neumožnil v rámci dokazovania vyjadriť sa ostatným účastníkom exekučného konania k zastaveniu exekúcie, bol odvolací súd povinný postupovať podľa § 213 ods. 2 až 7 O. s. p. tak, že mal nariadiť pojednávanie. Rozhodnutia vyšších súdnych úradníkov nespĺňajú ani jedno garantované ústavné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. Vyšší súdny úradník, ako zamestnanec súdu rozhoduje vždy len „od stola“ bez nariadenia pojednávania, len na základe predloženej špecifikácie trov exekúcie exekútorom a priložených dôkazov nachádzajúcich sa v exekučnom spise. Dovolateľ má za to, že ak podala oprávnená osoba odvolanie proti jednému z výrokov rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, v nadväznosti na znenie ústavnej garancie zaručenej v čl. 142 ods. 2 Ústavy SR, musí o všetkých výrokoch zamestnanca súdu uvedených v uznesení vždy rozhodnúť sudca. Uviedol, že v danom prípade nemôže mať prednosť zákonná úprava ustanovená v § 202 ods. 2, resp. § 374 ods. 4 O. s. p. a ani úprava uvedená v ustanovení § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, ale platí, že sudca musí vždy rozhodnúť o rozhodnutí ako celku, proti všetkým výrokom rozhodnutia vydaného zamestnancom súdu, ak bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu zamestnanca súdu bez rozdielu a bezvýnimočne a ak bolo podané oprávnenou osobou. Poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 5 júla 2011, judikát JR 12/2011, ako aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR vedené pod sp. zn. III. ÚS 348/06, IV. ÚS 209/07, nález Ústavného súdu z 22. júna 1999, č. PL. ÚS 14/1998. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho

súdu zrušil v časti výroku o odmietnutí odvolania proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie vydanom zamestnancom súdu - vyšším súdnym úradníkom, z dôvodu nerešpektovania ústavnej garancie zaručenej v čl. 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6.1. Ďalším dôvodom dovolania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. napadol dovolateľ i výrok odvolacieho súdu o trovách exekúcie. Uviedol, že odvolací súd potvrdil výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov exekúcie napriek tomu, že podaním odvolania exekútorom bol podľa dovolateľa výrok prvostupňového rozhodnutia (vyššieho súdneho úradníka) v zmysle čl. 142 ods. 2 Ústavy SR zrušený, čo znamená, že odvolací súd mal rozhodnúť o trovách exekúcie samostatne a relevantne nanovo. Odvolací súd však iba skonštatoval vecnú správnosť zamestnanca súdu a plne sa s ním stotožnil, ktorým uvedeným postupom nebol podľa dovolateľa rešpektovaný čl. 142 ods. 2 Ústavy SR a zároveň bolo exekútorovi porušené základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

6.2. Zároveň žiadal dovolacie konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 36 ods. 6 EP a Súdnemu dvoru EÚ predložiť prejudiciálnu otázku, ktorú bližšie špecifikoval v podanom dovolaní.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas súdny exekútor s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa v súlade s § 429 ods. 2 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie súdneho exekútora je potrebné odmietnuť.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júla .2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované).

9. Súdny exekútor v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s ust. § 36 ods. 6 Exekučného poriadku a požiadal Súdny dvor Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o zodpovedanie položenej prejudiciálnej otázky.

10. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že konanie pred Súdnym dvorom EÚ o predbežnej otázke má povahu osobitného, nesporevého a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Európskej únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady Európskeho spoločenstva. Toto konanie je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože Súdny dvor EÚ v ňom vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

11. Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., súd konanie preruší ak, rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

12. Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. súd konanie preruší ak, rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

13. Podľa § 251 ods. 4 O. s. p., na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

14. Podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie

nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

15. Na exekučné konania možno aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku len vtedy, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. Exekučný poriadok v ust. § 36 ods. 5 výslovne vylučuje možnosť prerušiť exekučné konanie okrem zákonom stanovených prípadov (napr. zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii). Najvyšší súd uvádza, že pokiaľ ide o návrh dovolateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., exekučné konania s prihliadnutím na vyššie uvedené nemožno prerušiť, a preto návrh na prerušenie zamietol.

16. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

17. Podľa § 240 ods. 1 O. s. p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

18. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku (účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu) účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

19. Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

20. Podľa § 243b ods. 5 O. s. p., ustanovenie § 218 ods. 1 O. s. p. platí pre konanie na dovolacom súde obdobne.

21. Účastníkmi exekučného konania v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, i odvolacieho súdu sú v zásade oprávnený a povinný, tretia osoba len vtedy, ak to ustanovuje zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj súdny exekútor, ktorý bol vykonaním exekúcie poverený súdom. Len v tomto prípade môže súdny exekútor realizovať procesné práva účastníka konania. Dovolací súd má za to, že definícia obsiahnutá v ust. § 37 ods. 1 Exekučného poriadku predstavuje tzv. druhú definíciu účastníctva v civilnom konaní, tzn. že účastníkmi konania sú tí, ktorých za účastníkov zákon výslovne označí (§ 90 O. s. p.).

22. V exekučnej veci súd prvej inštancie uznesením zo dňa 24. mája 2013, č. k. 18Er/549/2007-11, exekúciu zastavil. Poverenému súdnemu exekútorovi Ing. JUDr. Karolovi Mihalovi priznal trovy exekúcie vo výške 77,80 eur. V danom prípade, v ktorom súd rozhodoval o zastavení exekúcie z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku v spojení s ust. § 583 Občianskeho zákonníka a § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, súdny exekútor nie je účastníkom konania s poukazom na § 37 ods. 1 Exekučného poriadku. Odvolací súd preto odvolanie proti výroku uznesenia exekučného súdu o zastavení exekúcie správne odmietol ako podané osobou - súdnym exekútorom, ktorá nie je oprávnená na jeho podanie.

23. Súdny exekútor vo svojom dovolaní namietal, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka ako zamestnanca súdu nespĺňa ani jedno ústavne garantované právo zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Preto o odvolaní proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka musí rozhodnúť sudca, aby bolo naplnené znenie čl. 142 ods. 2 Ústavy SR.

24. V zmysle článku 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Ústava v uvedenom článku určuje, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je vždy prípustný opravný prostriedok; z tohto pravidla neumožňuje nijakú výnimku. O opravnom prostriedku vždy musí

rozhodnúť sudca; ani v tomto prípade základný zákon výnimku neumožňuje.

25. Podľa § 374 ods. 4 O. s. p. proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakatľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

26. Proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakatľom možno teda podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník, môže úplne vyhovieť sudca. Toto znenie je v súlade s článkom 142 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rešpektuje povinnosť sudcu rozhodnúť o odvolaní, ktoré vydal zamestnanec súdu poverený sudcom. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatľa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu; aj v tomto prípade bude o odvolaní rozhodovať sudca, ktorý uvedie v predkladacej správe pre odvolací súd, že nemieni odvolaniu vyhovieť a rozhodnutie preskúma odvolací súd (pozri dôvodovú správu k bodom 131 až 134 zákona č. 428/2004 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a menia a dopĺňajú sa niektoré ďalšie zákony).

27. Uznesenie, ktorým súd prvého stupňa exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku, je uznesením vydaným v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu. Odvolanie proti takémuto uzneseniu je v zmysle § 58 ods. 5 Exekučného poriadku prípustné.

28. V danej veci súdny exekútor napadol odvolaním rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka. Spis bol predložený na rozhodnutie sudcovi vzhľadom na podané odvolanie súdneho exekútora. Sudkyňa exekučného súdu Okresného súdu Trebišov JUDr. Edita Pavková, listom z 18. októbra 2013 (č. l. 29 spisu) predložila vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní súdneho exekútora; tým prejavila vôľu odvolaniu nevyhovieť v celom rozsahu. Odvolací súd, keďže v danej veci išlo o odvolanie proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie, proti ktorému ho zákon pripúšťa, ale bolo podané neoprávnenou osobou, správne odvolanie súdneho exekútora odmietol. Postupujúc podľa zásad platných v prípade, keď odvolanie podala neoprávnená osoba, odvolací súd sa nemohol zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Je potrebné uviesť, že uvedeným postupom súdu prvej inštancie bola naplnená požiadavka uvedená v § 142 ods. 2 Ústavy SR. V danej veci rozhodol vyšší súdny úradník a sudca postupoval v intenciách ustanovenia § 374 ods. 4 O. s. p. Sudca dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné v celom rozsahu vyhovieť, preto vec predložil Krajskému súdu v Košiciach ako súdu odvolaciemu na rozhodnutie o podanom odvolaní. Dovolací súd dospel k záveru, že takýto postup je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a Občianskym súdnym poriadkom. Uvedené sa v plnej miere vzťahuje aj na dovolaním napadnutý výrok súdu o trovách exekúcie, konanie netrpí takou vadou, akú uviedol dovolateľ v podanom dovolaní v zmysle ust § 237 písm. f/ O. s. p. (bod. 6.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia) v časti výroku o trovách exekúcie. Rozhodnutím súdu prvej inštancie boli vyriešené trovy exekúcie, ktoré rozhodnutie odvolací súd ako vecne správne potvrdil.

29. V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu je osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) výlučne účastník konania, ktorému bola napadnutým rozhodnutím spôsobená ujma na jeho právach. S ohľadom na uvedené súdny exekútor, ktorý podal dovolanie proti napadnutému uzneseniu nie je účastníkom konania a nebol oprávnený ani na podanie dovolania.

30. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie súdneho exekútora proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. b/ a c/ C. s. p. odmietol.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá C. s. p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p.

32. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.